

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **P. S.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava – Moravská Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2016, č. j. MSK 137231/2015, sp. zn. DSH/28889/2015/Bla, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 1. 2017, č. j. 18 A 11/2016 - 41,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce napadá kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) ze dne 5. 1. 2017, č. j. 18 A 11/2016 - 41, (dále jen „napadený rozsudek“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2016, č. j. MSK 137231/2015, sp. zn. DSH/28889/2015/Bla, (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[2] **Napadeným rozhodnutím** bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy, odboru dopravně správních činností ze dne 9. 7. 2015, č. j. SMO/246405/15/DSČ/Lip, sp. zn. S-SMO/090240/15/DSČ, (dále „prvostupňové

rozhodnutí“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku, jehož se měl dopustit tím, že dne 3. 3. 2015 v 15:36 hodin mimo obec Ostrava, na dálnici D1 v 357,5 km, ve směru jízdy na Brno řídil motorové vozidlo tovární značky Jeep Grand Cherokee, RZ X, se kterým překročil nejvyšší dovolenou rychlost danou dopravním značením B 20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ – 80 km/h, neboť silničním laserovým rychloměrem PolCam PC2006 byla vozidlu naměřena okamžitá rychlost 123 km/h, kdy po odečtení přípustné odchylky přesnosti měřícího zařízení ± 3% jel rychlostí nejméně 119 km/hod, čímž byla překročena nejvyšší dovolená rychlost mimo obec o 39 km/h. Přestupku se měl dopustit v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsících podruhé. Tímto jednáním měl žalobce porušit § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o silničním provozu“), a za přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 1 měsíce. Současně mu byla uložena povinnost zaplatit náklady spojené s projednáním přestupku paušální částkou 1 000 Kč.

[3] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce **žalobu**. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost výroku prvostupňového rozhodnutí, neboť neobsahuje žádný údaj o předchozím odsouzení z přestupku stejné právní kvalifikace. Toto rozhodnutí je vnitřně rozporné, jelikož správní orgán jednak dovodil, že žalobce přestupek podle § 125c odst. 1, písm. f) bod 3. zákona o silničním provozu spáchal v období po sobě jdoucích 12 měsíců opakovaně a jednak dovodil, že se žalobce takovéhoto jednání dopustil poprvé. Žalobce v řízení namítal, že přední kola policejního vozidla byla viditelně podhuštěna a že v takovém případě dochází ke zkreslení naměřené rychlosti. Poukazoval na návod k obsluze rychloměru, v němž se mimo jiné uvádí, že v případě výměny kol (pneumatik) je nutné provést novou kalibraci vozidla. S jeho námitkou se však správní orgán nevypořádal a neprovedl jím navrhované důkazy návodem k obsluze a dotazem na provozovatele měřícího vozidla, zda v mezidobí mezi ověřením a provedeným měřením byly na vozidle měněny pneumatiky. Dále žalobce namítal nicotnost prvostupňového a napadeného rozhodnutí, neboť vycházejí z právního předpisu, jehož účinnost končila před nabytím právní moci těchto rozhodnutí. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí nebyl uveden bodový postih, což je v rozporu s § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Zákaz řízení mohl být žalobci udělen pouze co do řízení motorových vozidel skupiny B, jelikož právě při řízení motorového vozidla této skupiny měl být přestupek spáchán. Prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné i co do úvah správního orgánu o formě zavinění.

[4] Krajský soud **napadeným rozsudkem** žalobu zamítl. Uvedl, že rozhodnutím ze dne 9. 7. 2015 správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona o silničním provozu, přičemž ve výroku tohoto rozhodnutí uvedl den, čas a místo, kde se přestupku žalobce dopustil a zároveň ve výroku dodal, že „*tohoto přestupku se dopustil v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců podruhé*“. V odůvodnění tohoto rozhodnutí potom správní orgán mimo jiné uvedl: „*Jak vyplývá z evidenční karty řidiče P. S., má celkem 10 záznamů o přestupcích, kdy přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona o silničním provozu spáchal opakovaně (16. 9. 2014)*“. Dle názoru krajského soudu byla tímto způsobem dostatečně ve výroku vyjádřena opakovanost stejného přestupku žalobcem v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců. Datum 16. 9. 2014 uvedené v odůvodnění nelze v kontextu s vydaným rozhodnutím chápat jinak, než jako datum spáchání tohoto přestupku v předchozím případě. To, že toto datum

nebylo výslovně uvedeno ve výroku, avšak vyplývá z jeho odůvodnění, nemůže způsobit nezákonnost nebo nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Stejný závěr vyplývá i rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2016, č. j. 2 As 261/2015 - 41. Ve formulacích správního orgánu není možno spatřovat rozpor (opakovaně x poprvé), ale to, že se žalobce poprvé dopustil přestupku spočívajícího v jeho opakovaní, tzn. že se jej dopustil posledních 12 měsících podruhé.

[5] K námitce ohledně podhuštěnosti kol služebního vozidla krajský soud poukázal na výslech svědků - policistů M. K. a R. M., kteří shodně vypověděli, že služební vozidlo bylo technicky v pořádku i co do stavu a tlaku pneumatik a že bylo řádně zkontrolováno, přičemž nebyla zjištěna podhuštěnost pneumatik. Tyto svědecké výpovědi tedy nepotvrdily tvrzení žalobce a žalovaný neměl důvod provádět důkaz návodem k obsluze rychloměru PolCam. Rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno dne 9. 7. 2015, tedy za účinnosti vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů, kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích č. 30/2001 Sb. Toto rozhodnutí přitom bylo žalovaným jako věcně správné potvrzeno a žalovaný neměl důvodu věc posuzovat podle vyhlášky č. 294/2015 Sb., která s účinností od 1. 1. 2016 vyhlášku č. 30/2001 Sb. nahradila. K žalobní námitce ohledně neuvedení bodového postihu ve výroku krajský soud uvedl, že tuto povinnost správnímu orgánu neukládá žádný právní předpis a nevyplývá z žalobcem poukazovaného § 77 zákona o přestupcích. Jde-li o zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, bylo by zcela v rozporu s účelem ustanovení zákona o této sankci, pokud by (toto ustanovení) umožňovalo nadále řízení motorových vozidel vyjma té skupiny, do níž je zařazeno vozidlo, se kterým byl spáchán přestupek.

[6] Stran formy zavinění potom krajský soud námitku žalobce, že nejednal v nedbalosti, neboť si dopravní značky nevšiml, hodnotil nejen jako nedůvodnou ale i spekulativní, neboť žalobce ji neuplatnil ani na místě prováděné kontroly uvedením do oznámení přestupku a kromě toho, že nevznesl jedinou námitku týkající se technického stavu služebního vozidla policie, zůstal v řízení zcela pasivní. Těmito námitkami se správní orgány proto nezabývaly a není úkolem krajského soudu v tomto směru jejich řízení nahrazovat. Krajský soud v tomto ohledu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43. Z výše uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[7] V podané kasační stížnosti stěžovatel nejprve v části I. (*Opakovanost přestupkového jednání*) tvrdí, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, neboť pokud je ukládán zákaz řízení dle § 125c odst. 5 zákona silničním provozu, tedy pro opakování spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3, jedná se o samostatnou skutkovou podstatu a je proto nutné, aby bylo z výroku rozhodnutí zřejmé, z kterého rozhodnutí vyplývá opakovanost jednání. Stěžovatel odkázal na judikaturu, z které plyne, že z výroku musí být zřejmé všechny skutkové okolnosti, nezbytné k závěru o naplnění dané skutkové podstaty (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 - 42). Podle rozsudku ze dne 29. 2. 2016, č. j. 2 As 261/2015 - 41, ve výroku nemusí být uvedeno datum, kdy došlo ke spáchání předchozího přestupku, postačí, pokud je z výroku zřejmé, o jaké rozhodnutí se jedná. V nyní posuzovaném případě však ve výroku nebyl uveden žádný údaj, který by rozhodnutí zakládající recidivu blíže specifikoval. Úvaha krajského soudu je zmatečná, neboť stěžovatel nenamítal, že ve výroku není datum spáchání

předchozího přestupku, ale že z výroku není zřejmé, z jakého rozhodnutí je dovozována opakovanost jeho jednání. Specifikace předmětného rozhodnutí v odůvodnění nemůže napravit nedostatek výroku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014 - 53). Stěžovatel však setrvává na názoru, že předmětné rozhodnutí nebylo jednoznačně specifikováno ani v odůvodnění, datum 16. 9. 2014 lze zcela legitimně chápat též jako datum právní moci, neboť do evidenční karty řidiče se zapisuje pouze právní moc rozhodnutí.

[8] V části II. (*Námitky a důkazní návrhy žalobce ve správním řízení*) stěžovatel tvrdí, že krajský soud nevypořádal jeho námitku, že *správní orgán* opomenul jeho důkazní návrhy, neboť krajský soud pouze uvedl, že *žalovaný* neměl důvod provádět důkaz návodem k obsluze. Krajský soud nevypořádal ani námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí prvního stupně. Nerozporovanou skutečností zůstává, že správní orgán neprovedení důkazů nezdůvodnil a krajský soud překročil svou pravomoc, pokud postup správního orgánu odůvodnil za něj, neboť nepřezkoumatelné rozhodnutí neumožňuje soudní přezkum a je nutné jej zrušit. Z výpovědí svědků lze dovodit, že kontrolovali stav pneumatik před jízdou, nikoliv však po jízdě, nelze proto dovodit nepravdivost tvrzení žalobce o podhuštění pneumatik. I v případě, že by tvrdili, že kontrolu provedli též po provedení měření, byl by správní orgán povinen se zabývat tím, zda je možné upřednostnit tvrzení policistů před tvrzením obviněného. Stěžovatel si nebyl v době silniční kontroly vědom toho, že podhuštění pneumatik může mít vliv na měření rychlosti. Časový odstup vyjádření nemůže být stěžovateli přičítán k tíži.

[9] V části III. (*Neuvedení bodového postihu ve výroku*) stěžovatel uvádí, že krajský soud se opětovně dopustil nesprávného právního posouzení, neboť právě z § 77 zákona o přestupcích je nutné dovodit, že výrok musí obsahovat údaj o bodovém postihu. Zavedením bodového postihu byl podle stěžovatele rozšířen okruh sankcí v § 11 zákona o přestupcích, to vyplývá z pravidla *lex specialis derogat generali*.

[10] V části IV. (*Zákaz řízení všech motorových vozidel*) stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, že z § 14 odst. 1 zákona o přestupcích lze jednoznačně dovodit, že za přestupek spáchaný při řízení motorového vozidla lze uložit zákaz řízení všech motorových vozidel. Takový závěr je s ohledem na zásadu *in dubio mitius* v řízení sankční povahy nepřípustný. Stěžovatel se s ohledem na výrok rozhodnutí musí zdržet též ježdění traktorem na svém poli. Stěžovatel odkazuje na právní větu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2009, č. j. 9 As 7/2009 - 76.

[11] V části V. (*Zavinění*) stěžovatel konstatuje, že krajský soud se nijak nevyjádřil k námitce žalobce, že žalovaný měl rozhodnutí prvního stupně změnit nebo zrušit, pokud dospěl k závěru, že závěr správního orgánu o zavinění není správný. V tom stěžovatel opět shledává nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů.

[12] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[13] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že byla podána osobou oprávněnou včas a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“). Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Kasační stížnost **není důvodná**.

pokračování

[14] K námitkám uvedeným v části I. kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvádí následující. Podle § 125c odst. 5 věty poslední zákona o silničním provozu, *(t)omu, kdo spáchal přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6, 8 a 9, písm. g) a i) v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát a vícekrát, se uloží zákaz činnosti od jednoho měsíce do šesti měsíců*. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2016, č. j. 2 As 261/2015 - 41 (všechna citovaná judikatura dostupná na www.nssoud.cz), bodu 29 vyplývá: „*Pokud je stěžovatelce kladeno za vinu, že ve smyslu § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu přestupek spáchala v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců opakovaně, tak je třeba uvést ve výroku následného rozhodnutí, ze které skutečnosti je vyvozována opakovanost jednání stěžovatelky. Není ovšem účelem rekapitulovat celé předchozí rozhodnutí o přestupku ve výroku, včetně uvedení dne, kdy nabylo právní moci. Pro výrok rozhodnutí je dostačující, pokud přestupce ví, ze kterého rozhodnutí vyplývá opakovanost jeho jednání. Další rekapitulace konkrétních aspektů předchozího rozhodnutí o přestupku může být součástí odůvodnění následného rozhodnutí*.“ V rozsudku ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 332/2016 - 44, v bodě 20, Nejvyšší správní soud poté konstatoval, že ze zákona o přestupcích ani z jiných právních předpisů nevyplývá, že by předchozí recidiva měla být uvedena přímo ve výroku: „*(v) případě zohledňování recidivy však ve vztahu k přestupku, za nějž již byl v minulosti přestupce potrestán, není uvedení přímo ve výroku nezbytné. Stěžovatelovo tvrzení, že výrok musí být přesný, bezchybný a úplný též proto, aby byl přezkoumatelný, opomíjí fakt, že správní rozhodnutí má kromě výroku také odůvodnění. Právě v něm jsou podle § 68 odst. 3 správního řádu uvedeny důvody výroku*.“ V nyní posuzované věci z výroku prvostupňového rozhodnutí vyplývalo, že přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu se stěžovatel dopustil v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců podruhé. Podle Nejvyššího správního soudu je z této formulace zřejmé, z čeho je vyvozována opakovanost jednání. Nejvyšší správní soud nepovažuje úvahu krajského soudu za zmatečnou, když zcela adekvátně reagoval na žalobní námitku, že z výroku se „*nepodává žádný údaj o předchozím odsouzení žalobce z přestupku stejné právní kvalifikace*“. Datum 16. 9. 2014 uvedené v odůvodnění pak dostatečně identifikuje spáchání přestupku v předchozím případě, neboť spáchání tohoto přestupku vyplývá z evidenční karty řidiče založené ve správním spise. Tuto námitku proto soud neshledal důvodnou.

[15] K námitkám uvedeným v části II. kasační stížnosti Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně jeden celek. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný nepovažoval za potřebné doplňovat do spisu návod k obsluze, neboť byl v názorově shodě s odvolatelem v tom, že by obecně výměna nebo změna stavu pneumatik na vozidle vyžadovala nové ověření měřidla. Podle žalovaného však z ničeho nelze dovodit důvodnost námitky obviněného, že mohly být po ověření rychloměru vyměněny pneumatiky. Naopak ověřovací list byl vystaven 18. 11. 2014, tedy obecně v období užívaní zimních pneumatik, což je i období změření rychlosti obviněnému (3. 3. 2015). Žalovaný vycházel ze svědecké výpovědi pprap. M. K. a osvědčení o proškolení k ovládání použitého měřiče rychlosti a tyto důkazy dle žalovaného vyvracejí námitky, že vozidlo mělo mít zjevně podhuštěné přední kola. Z napadeného rozhodnutí tak vyplývá, že žalovaný se s otázkou důkazního návrhu stěžovatele (jak návrh na důkaz návodem k obsluze, tak návrh na důkaz dotazem na provozovatele měřícího vozidla, zda v mezidobí mezi ověřením a provedeným měřením byly měněny pneumatiky) vypořádal. Krajský soud poukázal na to, že svědecké výpovědi nepotvrdily tvrzení stěžovatele o podhuštěnosti kol použitého policejního

vozidla a žalovaný proto neměl důvod provádět důkaz návodem k obsluze. S ohledem na koncepci správního řízení jako celku nepovažuje Nejvyšší správní soud za pochybení, když se krajský soud vyjádřil k postupu žalovaného, a ne přímo k postupu správního orgánu, jak požaduje stěžovatel.

[16] Podle stěžovatele krajský soud překročil svou pravomoc, pokud postup správního orgánu odůvodnil za něj, neboť nepřezkoumatelné rozhodnutí neumožňuje soudní přezkum a je nutné jej zrušit. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že krajský soud může na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranit (§ 77 odst. 2 s. ř. s.). To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71). Ze svědecké výpovědi, učiněné během správního řízení, vyplývá, že „*vozidlo bylo před měřením rychlosti technicky v pořádku, tzn., že technicky v pořádku byl také jak tlak tak stav pneumatik vozidla*“. Žalovaný tak vycházel z výpovědi, která potvrzovala, že použité vozidlo bylo v pořádku před měřením rychlosti. V tomto ohledu nepovažuje Nejvyšší správní soud rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné. Podle rozsudku ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015 – 42, lze policistu obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného (srov. bod 19). V posuzované věci z ničeho neplyne, že by bylo možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka. Krajský soud v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí poukázal na výslech svědků a dospěl k závěru, že svědecké výpovědi nepotvrdily tvrzení žalobce o podhuštěnosti předních kol. Nejvyšší správní soud se proto neztotožňuje se stěžovatelem v tom, že by krajský soud překročil pravomoci a odůvodnil rozhodnutí žalovaného namísto něj, resp. že by přezkoumal nepřezkoumatelné rozhodnutí.

[17] K námitce uvedené v části III. kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvádí, že nemá za to, že by se krajský soud dopustil nesprávného právního posouzení, naopak se s ním ztotožňuje v tom, že z § 77 zákona o přestupcích nelze dovodit, že by výrok musel obsahovat údaj o bodovém postihu. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 9. 7. 2015, podle § 77 zákona o přestupcích v rozhodném znění, *(v)ýrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).* K této otázce se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 12. 2016, č. j. 6 As 163/2016 – 39, pod bodem 20: „*Nejvyšší správní soud především nemá de lege lata, a ostatně ani de lege ferenda, za nezbytné, aby byl záznam odpovídajícího počtu bodů do registru řidičů ukládán v každém jednotlivém případě výrokem rozhodnutí o přestupku. Záznam bodů je automatickým následkem odsuzujícího rozhodnutí u přesně určených kategorií přestupků a výše zapsaných bodů je pevně dána, takže zde není prostor pro správní uvážení. Výrok rozhodnutí o záznamu bodů by tak nebyl ničím jiným než opakováním právní úpravy* (...)“. Ani tuto kasační námitku proto Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

[18] V části IV. Kasační stížnosti stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, že z § 14 odst. 1 zákona o přestupcích lze jednoznačně dovodit, že za přestupek spáchaný při řízení motorového vozidla lze uložit zákaz řízení všech motorových vozidel. Podle § 14 odst. 1 zákona o přestupcích *(z)ákaz činnosti lze uložit jen za přestupky uvedené ve zvláštní*

části tohoto zákona nebo v jiném zákoně a na dobu tam stanovenou, nejdéle na dva roky, a jde-li o činnost, kterou pachatel vykonává v pracovním nebo jiném obdobném poměru, nebo k níž je třeba povolení nebo souhlasu státního orgánu, a spáchal-li pachatel přestupek touto činností nebo v souvislosti s ní. Ze znění dotčeného ustanovení nelze podle Nejvyššího správního soudu dovozovat, že by správní orgán nemohl uložit zákaz řízení všech motorových vozidel. Samozřejmě je možné, aby správní orgán uložil zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel jen pro některou skupinu motorových vozidel, tak jak se to stalo v případě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2009, č. j. 9 As 7/2009 - 76, na který odkazuje stěžovatel v kasační stížnosti. Právní věta k tomu rozsudku zní: *„Jestliže se stěžovatel dopustil přestupku podle § 22 odst. 1 písm. e) bodu 3. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v souvislosti s řízením motorového vozidla, k jehož řízení je nezbytné řidičské oprávnění k řízení motorových vozidel spadajících do kategorie řidičské oprávnění skupiny „C", je nezbytné považovat činnost spočívající v řízení motorových vozidel spadajících do kategorie řidičské oprávnění skupiny „C" za právě tu činnost, v souvislosti s níž se stěžovatel dopustil přestupku. Uložil-li proto správní orgán sankci zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel spadajících do kategorie řidičské oprávnění skupiny „C" za stěžovatelem spáchaný přestupek, byl takový postup správního orgánu plně v souladu s § 14 a § 22 odst. 7 zákona o přestupcích."* Z citovaného rozsudku podle Nejvyššího správního soudu neplyne, že by za přestupek nebylo možné uložit zákaz řízení všech motorových vozidel. Pokud tedy nyní došlo k uložení zákazu řízení všech motorových vozidel, tento postup byl v souladu se zákonem.

[19] K námitce uvedené v části V. kasační stížnosti Nejvyšší správní soud předně cituje z právních závěrů usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71: *„Skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní (§ 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích), automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem dle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s., jsou bez dalšího nepřípustné. Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak dle § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je dle § 75 odst. 2 s. ř. s. povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými, a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné (§ 52 odst. 1 s. ř. s.). Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit*. V bodě 48 rozšířený senát konkretizoval, že: *„Dospěje-li k závěru, že správní orgán své povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dostál, může krajský soud nově uplatněná žalobní tvrzení ve světle takto zjištěného skutkového a právního stavu věci shledat irelevantními (tj. soud zjistí, že s řízením nijak nesouvisí a nejsou pro jeho výsledek podstatná nebo jsou zcela nadbytečná) nebo nevěrohodnými (tj. soud jejich pravdivosti ve světle dostatečně zjištěného skutkového stavu věci neuvěří)* (...)". Stěžovatel nyní tvrdí, že krajský soud se nijak nevyjádřil k námitce žalobce, že žalovaný měl rozhodnutí prvního stupně změnit nebo zrušit, pokud dospěl k závěru, že závěr správního orgánu o zavinění není správný. Stěžovatel v žalobě tvrdí, že *„si předmětné dopravní značky nevšiml, a proto jednal nanejvýše v nevědomé nedbalosti"* a *„nelze přehlédnout, že žalovaný se v tomto směru se žalobcem ztotožňuje, avšak dle názoru žalobce žalovaný postupoval nezákonně, když toliko konstatoval, že dle jeho názoru žalobce nejednal ve vědomé nedbalosti, ale nedbalosti*

vědomé“. Dále, Nejvyšší správní soud má za to, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, proč se žalovaný odchýlil od závěrů správního orgánu I. stupně a uzavřel, že se jednalo o formu zavinění nevědomé nedbalosti. Nejvyšší správní soud proto žalobní námitku, s ohledem na její obsah, kdy žalobce ani nerozporuje samotný závěr žalovaného, ale pouze posouzení prvostupňového orgánu, a v návaznosti na to tvrdí, že mělo dojít ke zrušení nebo změně prvostupňového rozhodnutí, shledává jako účelovou, neboť z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně jeden celek. Nejvyšší správní soud z odůvodnění napadeného rozsudku zjistil, že krajský soud k tomuto okruhu žalobních námitek uvedl, že je hodnotí jako nedůvodně i spekulativní, neboť žalobce je neuplatnil ani na místě prováděné kontroly a v řízení zůstal zcela pasivní. V posuzovaném případě tak lze ve světle závěrů rozšířeného senátu potvrdit postup krajského soudu, který, jak se podává z odůvodnění, posoudil námitku, že stěžovatel si značky nevšiml a proto nejednal v nedbalosti, jako spekulativní. Rozsudek krajského soudu tak není ani z tohoto důvodu z tohoto důvodu nepřezkoumatelný, jak tvrdí stěžovatel.

[20] Nejvyšší správní soud s ohledem na vše výše uvedené shledal kasační stížnost stěžovatele nedůvodnou, a proto kasační stížnost e ve smyslu § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

[21] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. srpna 2017

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu